הלכה · משנה תורה · מפרשים · בן אריה · ספר זרעים

בן אריה על משנה תורה, הלכות תרומות

הרב זאב בן אריה

ספריית אור ברסלב · or-breslev.co.il

בן אריה על משנה תורה, הלכות תרומות

הרב זאב בן אריה

מקור הטקסט: ספריא · רישיון: לפי המהדורה: נחלת הכלל או Creative Commons

התכנים שלפניכם נאספו, מוינו, סוננו ונערכו בעמל רב ובמסירות על ידי צוות פרויקט 'אוצריא' (otzaria.org).

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/בן-אריה-על-משנה-תורה-הלכות-תרומות/
הקובץ נוצר ב־21 בנובמבר 2026 מגרסה v39-202611200317 של הספרייה.

תוכן העניינים

פרק ו 4
הלכה ב 4
הלכה ו 4
הלכה ט 4
פרק ז 4
הלכה א 4
הלכה ב 4
הלכה כ 5
פרק י 5
הלכה ז 5
פרק יא 5
הלכה ז 5
הלכה כב 5
פרק יג 5
הלכה ח 5
פרק יד 6
הלכה ו 6
פרק טו 6
הלכה כב 6

פרק ו

הלכה ב

כ"מ, בסוף הדיבור: וצ"ע. נ"ב נראה דלק"מ דאנן לא חשדינן לע"ה שאוכל תרומה טמאה במזיד אלא משום דאינו בקי בטומאה וטהרה אין מוסרין לו תרומה טהורה וע' ר"פ י"א דמשכב ומושב:

הלכה ו

בין שהי' טמא כו'. נ"ב תוספתא תרומות [פ"ו ה"ה] ובירושלמי ביכורים פ"ב וט"ס שם בסיפא דתוספתא וצ"ל וטמא שאכל את הטהור במיתה כו' וכ"ה בערוך ע' טען ע"ש ודלא כהמפרש בירושלמי שם והלח"מ בפ' י"ט מה' סנהדרין הלכה ב' לא עיין שם [ע' מה שכתבנו שם]:

הלכה ט

מפי השמועה למדנו כו'. נ"ב ע' קרבן עדה בירושלמי יבמות פי"א ה"א שהעיר בזה שהביא שתי הדרשות דהיא בתרומות הקדשים ומלחם [ע"ש שהניח בצ"ע] ובספר המצות לא הביא הרמב"ם הא דרשא דמלחם ע"ש ל"ת קל"ז [ויש לומר דהרמב"ם ס"ל דשני הדרשות אצטריך דמלחם לבד לא הוה רק לאו הבא מכלל עשה ואין לוקין ע"ז וכמ"ש בגמ' דיבמות על זה דף ס"ח א' ע"ש. ולכן הוצרך לקרא בתרומת הקדשים לא תאכל. ולולא קרא דמלחם הוה אמינא דלא נאסרה רק כל זמן שבעלה ישראל חי וקרא ושבה כו' לחם אביה תאכל מתירה אחר מיתתו לכן הוצרך מלחם. וע' כתובות כ"ה וקדושין ס"ט ויבמות פ"ז א':

פרק ז

הלכה א

כ"מ: ומשמע מיתה הוא דליכא כו'. נ"ב כ"ה בהדי' בתוספתא [פ"ו מ"ה] דתרומות ובירושלמי ביכורים פ"ב וטמא כהן שאכל את הטמא בלא תעשה ע"ש וכמו שציינתי לעיל פ"ו ה"ו [ובה' סנהדרין פי"ט ה"ב]:

הלכה ב

בכ"מ: וכתב סמ"ג אין הטמאים כו'. בסמ"ג לאוין רנ"ז. ומ"ש בסוף הדיבור, וזה העת שליש שעה אחר שקיעת החמה עכ"ל. כוונתו אחר שקיעה השניה שהסמ"ג לשיטתו

בעשין ל"ב [1] :

הלכה כ

כ"מ: מנין לנו בנשואה כו'. נ"ב ע' ירושלמי פי"א דכתובות ה"ז ובק"ע שם ד"ה היא אוכלת:

פרק י

הלכה ז

השגת הראב"ד: דלגבי תרומה מזיק הוא. נ"ב ובפרק כיצד מברכין (ברכות דף ל"ה ע"ב) מדמינן להדי' ברכה לתרומה וזה ראי' להרמב"ם וע' בצל"ח שם:

פרק יא

הלכה ז

כ"מ, אבל סכין כו': בר"פ הערל בעי' דאיפשטא. נ"ב ע"ש ובתו' ריש פרק דף ע' ע"א סד"ה הערל ובקרבן עדה בירושלמי ה"א ד"ה ואותן מה שכתב בתוך שבעה בא למעוטי ליל שמיני דאסור וכדאיתא בירושלמי ע"ש פ' הערל ה"א ופ' ר"א דמילה ה"ה [התו' שם ע' ע"א כתבו דהאיבעי' לא אפשטא שם דמ"ש רבא ע"א ע"א ותסברא כו' יש לומר שזהו רק לענין פסח אבל לענין סיכה בתרומה לא איפשט ורק בירושלמי איפשט וע"ש בק"ע]:

הלכה כב

משנה למלך: הרביעי אסור והחמישי מותר וכמ"ש הר"ש כו'. נ"ב אין זה מבואר בירושל' אלא שהר"ש כתב דמשמע כן אבל מדברי הרמב"ם שלא כתב זה כאן נראה דס"ל דבתרומה אין חילוק בין רביעי לחמישי וכל שלא רבו אסורין ואם רבו הכל מותר:

פרק יג

הלכה ח

השגת הראב"ד: ויין במים שיעורו במאה. נ"ב צ"ל ויין ביין שיעורו במאה:

[1] ששיטתו שם כשיטת ר"ת בשבת ל"ה א' ד"ה תרי שהשקיעה השניה מתחיל אחר שלשה מילין ורביע אחר שקיעה ראשונה שהוא סה"כ עד ארבעה מילין משקיעה הראשונה שהיא שקיעת גוף השמש מעל הארץ יעו"ש. ואע"ג שמשקיעה שני' הוא רק תלתא רבעי מיל יש לומר שהוא ס"ל שג' רבעי מיל הוא רק בין השמשות דר' יהודה וצריך להוסיף עוד עד סוף בהשמ"ש דר' יוסי. ע' מה שכתבנו בפ"ב מה' קידוש החודש.

פרק יד

הלכה ו

כד אחת מהם ומוכרה לכהן כו'. נ"ב צ"ע למה צריך ליקח כל הכד ולמה לא יקח ליטרא מהפי של הכד ליתן לכהן [וע' יו"ד סי' ק"ט ברמ"א שם ובביאור הגר"א ז"ל שם ס"ק ז' מ"ש על המרדכי ע"ש. ולשיטת המרדכי שם אין לתרץ דכד אחד בוודאי נאסרה שבלעה מהאיסור לכן כד א' אסור לישראל רק לענין הפסד כהן די בפי כד אחד שאין לתרץ כן שהרי מפורש מיד ואם היו פחות ממאה כו' והשוליים מותרין א"כ אין חוששין שמא בלע השוליים מהפה וא"כ גם כאן הכד הא' שמרים הי' ראוי השוליים להיות מותר לישראל וליתן רק מפה אחד של כד אחת]:

פרק טו

הלכה כב

שגם אכילת קדשי הגבול כעבודה. נ"ב פסחים דף ע"ג א':